

ZÁHONYI VASUTAS

XIII. évfolyam, 27 szám

2024. március 11

Heti sztori

Egyik ismerősömmel esett meg a történet, akinek a vasúthoz csupán annyi köze van, hogy néha utazik. És csak akkor, ha Budapestre kell mennie munka ügyben. Nos, lehet a heti sztori után már ezt is hanyagolni fogja, én pedig, mint vasutas szabadkozom.

De mi is történt? A fővárosba utazott előadást tartani, és úgy gondolta, kényelmesebb, ha a vasutat választja, lesz ideje kicsit készülni még.

Ezért, és hogy ne zavarja semmi, az első osztályú, IC+ kocsi csendes fülkéjébe vásárolta helyjegyet. Debrecenben elfoglalta a helyét, és legnagyobb öröme egyedül volt a fülkében, tehát jogosan reménykedett a felhőtlen utazásban.

Ám a vonat alig hagyta el az állomást, a fülke ajtaja önálló életre kelt és kinyílt. Ismerősöm akkor még teljes nyugalomban felállt, és visszazárta. De az ajtó csak nem akart a helyén maradni, mert minden

gyorsításnál, fékezésnél, emelkedőnél és lejtőnél kinyílt, hatalmas robajjal csapódott a másik oldalnak, majd vissza. Hiába a kijelzőn megjelenő, csendre intő figyelmeztetések, az ajtót ez nem érdekelte, „járta” a maga útját.

Ismerősöm ezt kb. fél óra elteltével igencsak megunt, és másik ülőhely után nézett volna, de a helyek foglaltak voltak. Azonban mégsem volt hiába való kinéznie a folyosóra: nem az vigasztalta, hogy a másik csendes fülke ajtaja sem különb, de utitársától remek ötletet látott. Kezébe vette az ajtó irányítását, táskája vállpántját használta rögzítésnek. Persze, nem volt hová akasztani, ezért kézzel tartotta vissza az ajtót, a hangos csapódásokat ezzel elkerülve.

Nos, a „kar izma” sokat edződött az út alatt, idegrendszere azonban romokban hevert, és bosszúsán olvagatta az öt percenként felvillanó reklámszöveget: "Többet adunk kevesebért.". Hát erre a helyjegyre inkább az volna igaz, hogy kevesebbet adunk többért, mert az IC+ kocsi a helyjegy drágább, az utazási körülmények viszont nem jobbak. Sőt....

Juhász Tiborné

Mosolyogva könnyebb

Megesik néha, hogy nem tudjuk jól kifejezni gondolatainkat, érzelmeinket. A legnehezebb szemtől szembe, mert nyomban és azonnal meg kell találnunk a megfelelő szavakat, ami váratlan fordulat esetén nem mindig sikerül. Például, ha valakinek nem tetszik az egyébként jóindulatú „beszólásunk”, és kérdőre von, de a válaszuknak sem örül, talán mert betalált. Ezért ismét kérdőre vonás következik, mert hogy-hogy mindig ugyanazt mondjuk – na, ez már érdekesebb, hiszen akkor köszönni sem szabad, csak bólintani? Mert azt többnyire ugyanúgy, vagy hasonlóképp szoktunk nap, mint nap és a válasz is ritkán változatosabb. Mi járhat erre viszonzásul, mint egy bólintás, és egy mosoly, de akár elnéző, akár megbocsájtó, kedves légyen, különösen nőnap környékén.

Csakúgy, mint amikor egy régi kedves ismerős a „kiskertbe néz”, netán hátat is fordít, ha szólnánk hozzá, pedig semmi rossz nem csúszna ki a szánkon. Sőt, megeshet az is, hogy inkább gyorsan elinal, csak hogy ne kelljen ránk se néznie, nem hogy még a szemünkbe is.

Ami akkor sem az igazi, ha kétségtelen, az ő szeme a szebb, sőt, akkor még inkább meg kéne, hogy mutassa néha. No, de se baj, van még mosoly ott, ahol a többi volt, legfeljebb rá még szebben és őszintén mosolyogjunk!

Amivel igen vigyázni kell, hiszen ami segít az akár szótlán, akár beszédes találkozásban, néha mégis a pokolba kívánnánk. Ez nem más, mint a szavainkat követő, magyarázó, néha igazoló vagy éppen árulkodó megjelenésünk, fizimiskánk. Ez a fajta megnyilvánulásunk segít abban, hogy kedvünk szerint értelmezzék mondandónkat, mert látszik rajtunk, hogy tényleg örülünk, vagy őszintén szomorkodunk azon, ami szóba került. De az arcunk, szemünk –

mimikánk – árulkodó is lehet, hiszen könnyen észrevehető, ha mást gondolunk, mint amit mondunk. Lásd még a kiskertbe nézést, vagy épp a szavakhoz kapcsolódó zord tekintetet. És a megnyerő, vidáman és őszintén mosolygó szemeket. A legjobb, természetesen, ha az utóbbira gondolunk, és mindig úgy mosolygunk vissza, vagy akár előre. Úgy minden könnyebb.

Különösen igaz ez, ha hölgyekről van szó, akár büszkeség, netán balítélet a rideg megnyilvánulásuk oka. Mert ne feledjük, végül is általuk vagyunk, és addig, ameddig ők is vannak. Akkor is, ha nem járhat úgy mindenki, mint Winston Churchill. Az anekdota szerint az egykori brit miniszterelnök a feleségével sétált a londoni belvárosban, amikor Clementine asszony lemaradt, és sokáig beszélgetett egy utcaseprővel. Rá is kérdezett a férj a dologra, mire ő elmondta, hogy egykor az a férfi örülten szerelmes volt belé. Mire Churchill: azt akarod mondani, ha hozzáamész, most egy takarító felesége vagy? „Ő nem szerelmem – pontosított Clementine – ha vele maradtam volna, most ő lenne a miniszterelnök!”.

Dolhai József

Sporthagyomány a TEB-nél is – Tudósításunk a Fakupáról.

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 18. szám

2012. szeptember 24.

Csakazértis Fakupa

Az elmúlt évtizedekben jó néhány változáson átesett focibajnokság nevét többféleképpen láttam, nekem valamiért egybeírva tetszik a legjobban. Annál is inkább, mert létezik Európában egy másik FA Kupa is, mégpedig Angliában, amelyik valamivel régebbi a TEB-es bajnokságnál – 1872-ben alapították – de az nem a mienk, hanem az angolok labdarúgó szövetségéé (Football Association – FA). Ráadásul ők szívesen elfocizgatnak esőben is, a mieink viszont jobban örülnek, ha kívülről nem kell elázniuk. Ezzel is minden rendben volt, mert a cudar előzmények után igen kellemes

őszi napon küzdhetek a csapatok a kupáért, és persze az ebédért Kisújszálláson.

Azon még a történészek is vitatkoznak, mikorra tehető a kezdet, de az bizonyosnak látszik, hogy valamikor a múlt század hatvanas-hetvenes éveinek fordulóján, és Záhony adott otthont az első rendezvénynek. A Távközlési, Erősáramú és Biztosítóberendezési Osztály és a Vasutasok Szakszervezete által meghirdetett kispályás labdarúgó bajnokság idei főszervezői Nagy Ferenc és Gere Mihály, a VSZ debreceni tisztségviselői voltak, de szakszervezetünk a történelmi időkben is mindig oroszlánrészt vállalt a szervezésben és lebonyolításban egyaránt. A múlt szombati derbit a VDSZSZ is támogatta.

Debrecen, Püspökladány, Záhony és az Erősáramú Alosztály válogatottjai neveztek a viadalra, mely a helyszíni sorolásnak megfelelően a Záhony-Debrecen mérkőzéssel kezdődött. A győztes 7:2 arányban Záhony volt, és a kupa első gólját is záhonyi kolléga, a tizenötös mezben játszó Nagy Mihály szerezte, amit még kettővel megtoldott a hármas sípszóig. A csapatok sorban mérték össze tudásukat és erejüket, no meg tegyék hozzá, korukat is, hiszen az átlagéletkor itt sem lehetett alacsonyabb, mint a munkahelyeken. De kortól és beosztástól függetlenül küzdöttek a mezt húzó kollégák, és egyre színvonalasabb játékot láthatott a lelkes szurkolótábor. A kupát őrző záhonyi csapat szurkolói bíztak, hogy még egy évig náluk marad a kupa – akinek háromszor összejön a győzelem, örökre hazaviheti – hiszen 6:5 arányban Záhonyé lett a ladányiakkal vívott második meccs is. Érdekesség, hogy ez a mérkőzés szintén Nagy Misi kezdőgóljával indult, aki egyben a bajnokság rangidős játékosa is volt.

Helyi hírek röviden

Vissza a startvonalhoz?

Vagy még innen is visszább kell lépünk? Ugyanis a MÁV Zrt. tájékoztatója szerint a korábban elindult üzemi tanácsi és munkavédelmi képviselő választások vörös jelzést kaptak. Hogy miért? Azt a jövő heti bővebb írásunkból megtudhatjátok. Addig is annyit, hogy márius 19-ig a választási bizottságoknak fel kell függeszteniük a választásokat a MÁV Zrt-nél.

HUMORSAROK

IGAZSÁGTALANSÁG

- Mégiscsak hallatlan, hogy én ugyanannyit fizessek, mint egy dús hajú ember – dohog a kopaszodó vendég a fodrásznál, miután meglátja a számlát.
- Nézze uram – így a fodrász – maga nem a vágást fizeti, hanem a keresést...

IGAZSÁG

- Józsi, szombaton te is gyere be egy kis társadalmi munkára – invitálja az új kollégát túlórázni a főnök.
- Legyen szíves felvilágosítani, ez a „társadalmi munka” közéleti tevékenység?
- Természetesen!
- Akkor sajnálom, én tíz évre el vagyok tiltva a közügyektől...